

ת"פ (תל אביב) 37506-09-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (תל-אביב-יפו) 37506-09-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 37506-09-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יעל ניסן, סנג"צ

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[23.06.2024]

כבוד השופט שמאי בקר

גזר דין

1. הנאשם, פלוני (להלן: הנאשם, או פלוני) הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382 (ג) לחוק, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. כתב האישום המתוקן אוחד שני אישומים; על פי המתואר באישום השני (הראשון בזמן), כשבועיים עובר ליום 8.9.2023, עת שהו הנאשם והמתלוננת, פלונית (להלן: המתלוננת) בדירה בה התגוררו יחדיו (להלן: הדירה), דחף אותה הראשון באמצעות ידיו, והתיישב על בטנה, באזור צלעותיה; כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות מכאוב בצלעות.

הרקע לתקיפה המתוארת לעיל היה, על פי כתב האישום, בקשתה של המתלוננת מהנאשם (שהיה שרוי תחת השפעת אלכוהול), שלא יאזין למוסיקה בעוצמה גבוהה בשעה 22:30; האחרון התעלם מן הבקשה, ועל כן נטלה המתלוננת את הטלפון הנייד שלו (מקור המוסיקה); בתגובה, תקף אותה הנאשם כמתואר לעיל.

3. האישום הראשון מספר כי ביום 8.9.2023 בשעה 16:00 חזר הנאשם לדירה שהוא תחת השפעת אלכוהול. המתלוננת שאלה את הנאשם אם מצא כבר דירה אחרת^[1] עבורו, כמסוכם ביניהם. בתגובה לשאלת המתלוננת טרק הנאשם את דלת החדר מספר פעמים, תוך שאמר לה כי ממילא אין באפשרותה להזמין לו משטרה בגין טריקת הדלת. כתב האישום מתאר, כי בהמשך לכך, פנו השניים, יחדיו, להוציא מן הדירה שקיות ובהן בגדי הנאשם.

בהמשך, בשעה 20:30 לערך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בעניין בגדיו של הראשון, ובמהלכו תפסה המתלוננת בחולצתו. בתגובה לכך, ולאחר שיצאו הנאשם והמתלוננת מהדירה לכיוון תחנת אוטובוס סמוכה, תפס הנאשם בצווארה של המתלוננת ודחף אותה לכיוון התחנה, חנק אותה עד שהחלה לחרחר, ואיים עליה "שהיא תחרחר, תיחנק ותמות". כתב האישום מספר כי הנאשם שיחרר לפיתתו מצוואר המתלוננת רק לאחר שהבחין כי אינה נושמת עוד.

במקביל ולאורך כל אותו הזמן, בתה של המתלוננת, המתגוררת בחו"ל (להלן: הבת), שוחחה עם אמה בטלפון והיתה "על הקו" עימה; הנאשם הבחין כי הבת "עודנה על קו הטלפון ושומעת את האלימות" ועל כן הטיח את הטלפון הנייד של המתלוננת בחוזקה בעמוד ברזל; לאחר מכן, אף דחף את המתלוננת על גבה והיא נפלה ארצה. הנאשם ניסה לצלם את המתלוננת בטלפון הנייד שלו וצעק לעברה "תמותי מכשפה"; המתלוננת נטלה את הטלפון הנייד שלה, נמלטה בריצה אל עבר הבנין בו נמצאת דירתם, והחלה לזעוק; הנאשם דלק אחריה והשיגה, וכאשר שכבה על הרצפה ופניה כלפי מטה, בעט בגבה; לאחר מכן, לקח ממנה את הטלפון הנייד שלה. המתלוננת פנתה אל הנאשם וביקשה שיתקשר לבת ששמעה את האירוע, והוא בתגובה קילל אותה ואת משפחתה ואמר לה "שהוא מלך העולם והיא תרקב בכלא" (כך במקור).

כתב האישום מסכם: כתוצאה מתקיפה זו של הנאשם, נגרמו למתלוננת שבר בצלע 4 בצד שמאל, והמטומות בכפות ידיה, במרפק שמאל, בברך שמאל ובגבה.

4. בתחילה, כפר הנאשם באשמתו, ובהתאם לכך החלה להישמע פרשת התביעה; העיד אלעד אלפרוביץ, עד ראייה אובייקטיבי שצפה בחלק מהאירוע האלים מושא האישום הראשון. עוד העידה, מטעם התביעה, המתלוננת עצמה.
5. עם תום עדותה של המתלוננת הציגו הצדדים הסדר טיעון, במסגרתו תוקנו עובדותיו של כתב האישום, והנאשם הודה והורשע על פיהן, בסייג אחד, מהותי, שנותר במחלוקת: התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין במסגרת האישום הראשון, ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382 (ג) לחוק, באישום השני. ההגנה טענה, מנגד, כי יש לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של חבלה חמורה (אישום 1), ולהרשיעו תחתיה אך ורק בעבירה של תקיפה חבלנית. עוד נטען על ידי ההגנה, כי האלימות מושא אישום 2 גילתה אך ורק עבירה של תקיפה סתם, ולא עולה כדי תקיפה חבלנית.

במסגרת הסדר הטיעון הדיוני, הוסכם כי הצדדים יטענו באשר לפלוגתא הנ"ל משפטית, ואף עובדתית - בהתבסס על ת/1 ועל עדות המתלוננת, בלבד^[2].

6. לאחר שמיעת סיכומי הצדדים הורשע הנאשם, במסגרת הכרעת דין משלימה, בעבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין (אישום 2), ובעבירה של תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעיף 382 (ב) ביחס לאישום 1 (ראו הכרעת הדין המשלימה מיום 12.3.24).

7. לאחר מתן הכרעת הדין המשלימה טענו הצדדים לעונש. התביעה בטיעוניה לעונש טענה כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד, לכל העבירה בהן הורשע הנאשם, הנע בין 24 חודשי מאסר בפועל, ועד 48 חודשים. התביעה ביקשה למקם עת עונשו של הנאשם "בשליש התחתון אך לא ברצפת המתחם", ולהשית עליו 27 חודשי מאסר בפועל, לצד "מאסרים על תנאי ארוכים ומשמעותיים, קנס, ופיצוי מתלוננת שלא יפחת מ- 20,000 ₪". עוד ביקשה התביעה להוציא צו הרחקה נגד הנאשם, שלא יתקרב למתלוננת, וזאת מיום שחרורו ממאסר.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, וטענה כי מידת הפגיעה בהם גבוהה. התובע סקר בהרחבה את עובדות כתב האישום המתוקן, והוסיף כי "הנאשם עשה במתלוננת כשלו. איים עליה, תקף אותה, זרק לה חפצים, הזיק לרכוש שלה. השפיל אותה. דוחף אותה, חונק אותה עד שהיא מתחילה לחרחר... איים עליה תוך כדי שהוא חונק אותה ואומר לה שהיא תחנק ותמות ורק כאשר הוא מבין שהיא כבר אינה נושמת הוא משחרר את האחיזה שלו מהצוואר"; התובע הדגיש כי "מדובר במעשה חמור וחריג ביותר, פוטנציאל נזק עצום. ברור שזה יכל להיגמר באסון".

התובע עמד על העובדה כי בתה של המתלוננת היתה עדה טלפונית לאירוע האלים מושא האישום הראשון, עד שהנאשם שבר את הטלפון; לדברי התביעה "קשה לחשוב מה עוברת באותם רגעים הבת של המתלוננת כששומעת אירוע אלימות ואז השיחה מתנתקת בדרך שכזו".

התביעה פירטה את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מתקיפת הנאשם, שהם חבלה חמורה, והפנתה בעניין זה לעדות המתלוננת בבית המשפט "כיצד תיארה שכחודש ימים היתה צריכה לרפא את עצמה בבית כתוצאה מהאירוע. המתלוננת העידה בבית המשפט כי היא מקבלת טיפול עד היום, והצלעות לא חזרו לתפקוד מלא עד היום".

התביעה הפנתה את בית המשפט אל מוצגים שהוגשו במסגרת ניהול המשפט - ת/1 עד ת/6 : מסמכי הרפואיים של המתלוננת, תמונות שבהן תועדו חבלותיה, וסרטון בו מתועד חלק מהאירוע האלים מושא כתב האישום. עוד הפנתה התביעה לעדות המתלוננת ביחס למה שעבר עליה בעת שהותקפה על ידי הנאשם, והנזקים שנגרמו לה כתוצאה מכך. התביעה הגישה פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה אשר למתחם הענישה.

ביחס למיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שהתבקש, טענה התביעה כי הנאשם נעדר עבר פלילי והודה בעובדות כתב האישום אולם "מדובר במי שניהל את משפטו כמעט עד תום. לא מדובר במי שחסך את עדות המתלוננת, ועד תביעה נוסף, את ריענון המתלוננת..."

8. ההגנה יצאה חוצץ נגד טיעוני המאשימה; לגישה, מתחם עונש ההולם במקרה דנא, ביחס לכל העבירות המתוארות בכתב האישום, ראוי שיעמוד על 6 עד 18 חודשי מאסר. ההגנה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם העונשי ולהסתפק בימי מעצרו, או קרוב לכך.

ההגנה טענה, ביחס לעובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם, כי "מדובר באירוע שמתרחש על רקע פרידה, מה שחשוב היה שהיא הוציאה לו את כל הדברים מהבית, יחד איתו, היא סילקה אותו..." , ובהמשך - "הנסיבות פה, בסיטואציה שהיא כבר מתוחה מאוד, ומריבתית מאוד. לא סתם כך...". ההגנה הוסיפה כי במקרה דנא, בניגוד למקרים רבים אחרים של עבירות אלימות במשפחה לא היתה "אלימות מכוונת... איבוד עשתונות ביום של פרידה, אובססיביות או שתלטנות. אין אלמנטים של שליטה או השפלה, האלמנטים היו של הכעס והזעם שעלה בו".

אשר לנזק שנגרם למתלוננת הוסיפה ההגנה כי "... רובנו בשלב זה או אחר נקבל שבר בצלע או בקרסול מאימון, זה לא שבר קיצוני שאומר חברי ומספר את כל הסיפור הזה של כמה היא מטופלת מאז"; ובהמשך עוד: "... במקרה שלנו לא היה אשפוז ולא היה טיפול. היא היתה במר"מ ושחררה..."

ההגנה התייחסה לפסיקה שהוגשה מאת התביעה, וטענה כי היא עסקה במקרים חמורים ולא רלוונטיים למקרה דנא, והציגה פסיקה מתאימה יותר, לשיטתה, על מנת לתמוך בעתירה אשר למתחם העונשי.

ההגנה הוסיפה כי הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה על מעשיו, והפלוגתא שנותרה היתה משפטית בלבד, ובית המשפט אף קיבל באופן חלקי את עמדת ההגנה. עוד עמדה ההגנה על נסיבותיו האישיות של הנאשם: "... בודד פה בארץ, אין לו אף אחד אחר... נעדר עבר פלילי, נפרד מהמתלוננת... עצור כל התקופה, ללא ידע של שפה, כשהוא לבד בארץ ואין לו שום מערך תמיכה, שזה מבחינת נסיבות אישיות, הודה כאמור והורשע, וחסך זמן, לא רק שיפוטי, אלא גם לקח אחריות על האירוע, כמעט במלואו".

9. כך הנאשם במילתו האחרונה:

"אני מודה, מצטער על מה שעשיתי, זה פעם ראשונה שזה קורה לי בחיים, אני אדם שומר חוק. אני לא יודע, אבל אני סומך על בית המשפט שיקבל את ההחלטה הנכונה".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. נוכח השיקולים שנקבעו במסגרת מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)) פשיטא - וכך גם מסכימים הצדדים - כי יש לקבוע מתחם ענישה כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; מדובר בפרשה עבריינית אחת במסגרתה תקף הנאשם את המתלוננת, במספר הזדמנויות.

11. אין חולק: הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם שמירה על בטחונה האישי של המתלוננת, שלמות גופה, שלווה נפשית ורכושה.

12. על החשיבות בשמירה על ערכים מוגנים אלה, ועל חובת בית המשפט להכביד ידו בעבירות של אלימות במשפחה, ראו למשל את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012), כדלקמן: "... על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר:

'מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג...; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007)).

ובהמשך:

"...כידוע, המחוקק בחר להחמיר את העונשים בגין עבירות המבוצעות במסגרת התא המשפחתי ... להחמרה זו יש לתת משקל, ולשם כך לא די ברטוריקה שאינה מגובה בתוצאה אופרטיבית (ראו פירסט ואגמון-גונן, בעמוד 580). במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, שלפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי אשתו ישלם על מעשיו בשלילת חירותו (ראו ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 2.1.2012)) [1]".

13. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא לכל הפחות בינונית; הנאשם תקף את המתלוננת במספר הזדמנויות, כשהיה שרוי תחת השפעת אלכוהול.

תחילת מעשי האלימות היתה בכך שהנאשם דחף את המתלוננת, ולאחר מכן התיישב על בטנה באזור הצלעות וגרם לה למכאוב.

כשבועיים לאחר מכן, הוא תפס בצווארה, דחף אותה, ואז חנק אותה עד חרחור, ועד שהבחין כי אינה נושמת; בעת שחנק הנאשם את המתלוננת הוא איים עליה "שהיא תחרחר, תיחנק ותמות". בהמשך דחף את הנאשם את המתלוננת, ואף לאחר שזו נמלטה מפניו ונפלה ארצה, בעט בגבה (באזור הצלעות, מקום שכבר דאב וכאב מתקיפתו הקודמת של הנאשם, כך סיפרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט).

14. המתלוננת העידה אודות מה שהרגישה בעת שתקף אותה הנאשם, כך סיפרה, בין היתר: "בזמן הזה שוב פעם התקשרה בתי מארה"ב, ובו זמנית הוא דחף לפינה של תחנת האוטובוס ... הוא התחיל לחנוק אותי. ניסיתי להתנגד, לשרוט אותו, לדחוף אותו, לעשות משהו שהוא יעצור. לא יכלתי לנשום, אני כבר אמרתי ביי לחיי. הוא הסתכל לי בעיניים ואמר "את עוד תמותי, תתפגרי".

ובהמשך:
 "ש. למה הוא שחרר אותך?
 ת. אני לא יודעת לענות מדוע הוא שחרר אותי, אבל אני חשבתי שאני הייתי כבר רגל אחת בעולם אחר".

ובהמשך:
 "כשאני שכבתי עם הפנים כלפי מטה, צרחתי בקולי קולות. באירוע השני. בכניסה לבית. צרחתי בקולי קולות בתקווה שמישהו מהשכנים ישמע. למרות ערב שבת אולי מישהו בבית".

15. האלימות שנקט הנאשם נגד המתלוננת, סתם כך, ללא סיבה של ממש (כאילו יש בכלל "סיבה" להרים יד על בת זוג) - חייבת לקבל מענה עונשי הולם; צודקת התביעה, מדובר באירוע מתמשך, במסגרתו לא חדל הנאשם מהתנהגותו האלימה כלפי המתלוננת, בעודו מאיים, מקלל, וצועק.

כך למשל, אף לאחר שהבחין הנאשם כי המתלוננת אינה נושמת, לא חדל מאלימותו כלפיה, אלא דחף אותה; גם לאחר שניסתה להימלט מפניו, לא הניח לה, אלא דלק אחריה והמשיך במעשיו האלימים.

16. נזכיר עוד כי לאחר שהמתלוננת נפלה, במהלך מנוסתה, כאשר פניה כלפי הרצפה, בעט בה הנאשם וגרם לה לחבלה חמורה (ואף לקח לה את הטלפון הנייד).

17. המשך התקיפה של המתלוננת, אף לאחר שכבר ספגה את נחת זרועו של הנאשם, ושכבה חסרת אונים על הרצפה, מלמד על אלימותו חסרת הרסן, והרקע האלכוהולי אינו מהווה, כמובן, נסיבה מקלה.

למותר לציין, כי העובדה שבתה של המתלוננת היתה עדת שמיעה לכל האירוע האלים - לא גרמה לנאשם לעצור, להרהר, או שמא אפילו להתבייש בכך שיש "עדה" למעשיו; אדרבא, הוא פעל להסתרת מעשיו מעדת השמיעה על ידי שבירת הטלפון הנייד של המתלוננת. לא קשה לתאר לאיזו מצוקה נקלעה בתה של המתלוננת, בנסיבות אלה.

18. למתלוננת נגרמו נזקים, הן פיזיים והן נפשיים, כתוצאה מהתקיפה שביצע בה הנאשם. על פי כתב האישום, לאחר שישב הנאשם על צלעותיה של המתלוננת היא חשה מכאוב; לאחר מספר ימים הנאשם בעט בגבה של המתלוננת באזור הצלעות, וגרם לה לשבר בצלע, שהוא חבלה חמורה. עוד כתוצאה מאלימותו של הנאשם, נגרמו למתלוננת המטומות בשתי כפות ידה, המטומה במרפק שמאל, המטומה בברך שמאל, והמטומה בגב העליון בצד שמאל (ת/1).

19. אשר לחבלה החמורה שנגרמה למתלוננת, אביא את קביעתי בהכרעת הדין המשלימה:
 "אין חולק, כי החבלה שנגרמה למתלוננת היא שבר בצלע 4 צד שמאל (ראו גם מסמך רפואי - ת/1). הצדק עם התביעה: חבלה שעניינה שבר בצלע עלולה גם עלולה להיות כזו אשר פוגעת קשות בבריאות הנחבל. הוא הדין במקרה דנא, שכן הנזק הקשה שנגרם לבריאותה של המתלוננת מדבר בעדו, והוא ממלא את דרישות הדין ביחס לחבלה חמורה. לענין זה, כך העידה המתלוננת:
 'ש. חוזר איתך לאירוע הראשון בתחנת האוטובוס (האירוע הנדון), מה קרה לך כתוצאה מהאירוע?

ת. חודש ימים, ספטמבר, נאלצתי לשכב בבית, להתרפא. עד היום הזה אני מקבלת טיפול. הצלעות שלי לא חזרו לתפקוד מלא, הולכת למכון דיבור, בגלל הפציעה הזו, דרמה פסיכולוגית ושם הכל בסדר. אני גם הולכת לטיפולים פסיכולוגיים. אז בספטמבר נאלצתי חודש ימים לרפא את עצמי, כחולים, שפשופים והלכתי לכל מיני רופאים לבדיקות והיה קשה מאד להיות גם בבית, גם ברחוב בכלל".

ובהמשך, בחקירתה הנגדית:

'ש. את תיארתי או אמרת לנו שאת אחרי זה המשכת ללכת לטיפול וחודש לא הצלחת לצאת.

ת. גם עד עצם היום הזה זה לא עבר, הצלעות שאני למשל עושה פעולות פיזיות כלשהן, או שאני מדברת הרבה, לקראת הערב הקול הולך לי'.

אמור מעתה: הנזק החמור שנגרם למתלוננת כתוצאה מהשבר בצלעותיה הולם עבירה של חבלה חמורה, הרבה מעבר לתקיפה חבלנית".

20. עם זאת, ולשלמות התמונה כולה, קבעתי עוד בהכרעת הדין את האבחנה הבאה:

"במקרה שלפנינו, כאשר לשבר בצלע המתלוננת היו השלכות קשות על נוחותה ובריאותה, מעבר לאופן גרימתו, הרי שהמסקנה המתחייבת היא - כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה חמורה.

אקדים קמעה ואומר כבר עתה, כי אמנם מדובר בחבלה חמורה המצויה ברף התחתון של עבירות כגון דא (על כך ירחיבו הצדדים בטיעון לעונש, מן הסתם), אך בכל זאת - חבלה חמורה היא, ובשום אופן לא עבירה של תקיפה חבלנית".

21. מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, לא יכול להיות חולק על כך שהיא ניזוקה גם מבחינה נפשית; זאת גם נוכח העובדה שהיא נאלצה לחוות את התקיפה והאיומים כאשר בתה שומעת את אמה מותקפת, דרך שיחה בטלפון הנייד שלה. עוד יש להביא בחשבון את מה שעבר על המתלוננת כאשר חשה שהיא נחנקת, והעידה כי חשה שהיא עוברת לעולם הבא ממש, בעוד הנאשם חונק אותה.

22. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות במשפחה; ידוע כי ביחס לעבירות מסוג זה מנעד הענישה הוא רחב, וכל מקרה מוכרע לפי נסיבותיו; לפי העובדות, אופי האירועים, ומהות המקרה הנדון. הגם שכך, אפנה למספר פסקי דין, אל חלקם הפנו הצדדים בטיעוניהם, והם רלוונטיים במידה מסוימת, למקרה שלפנינו; ראיתי להפנות גם לפסיקה נוספת, שלא הוגשה על ידם.

23. במסגרת רע"פ 3802/23 הדר נ' מדינת ישראל (18.5.2023) (להלן: הדר) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר דחה את ערעורו נגד גזר הדין שניתן בעניינו. המבקש הורשע בעבירה של חבלה חמורה, בכך שבמסגרת סכסוך בדרך עם אדם זר, בעט בו באמצעות רגלו והלם בראשו ובפניו באמצעות אגרופיו. כתוצאה מכך, למתלונן נגרמו חבלות שונות, לרבות ושברים בצלעות 6-7 משמאל עם תזוזת פרגמנט.
- בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר, והשית על הנאשם שנת מאסר בפועל, ופיצוי למתלונן על סך 10,000 ₪.
- בית המשפט המחוזי דחה, כאמור על ערעור המבקש, ובית המשפט העליון דחה בקשתו לערער על פסק הדין.
24. פסק הדין בעניין הדר הוגש מאת ההגנה, והוא רלוונטי במידה מועטה לקביעת המתחם העונשי; לא זו בלבד שדובר שם באישום אחד בלבד, הרי שלא היה מדובר שם בעבירות אלימות במשפחה, אשר להן חומרה ייחודית, כידוע וכמפורט לעיל, בהלכות בית המשפט העליון.
25. במסגרת רע"פ 1007/22 פלוני נ' מדינת ישראל (23.3.2022) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של המבקש נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר קיבל באופן חלקי את ערעורו נגד גזר דינו, ודחה את הערעור נגד הכרעת הדין. פלוני הורשע בכך שבעת נסעה המתלוננת ברכבה, הוא "הגיח" לפתע, פתח את דלת הנוסע שלייד הנהג, והתיישב במושב הקדמי. אז, המבקש עצר את הרכב באמצעות ידית ההילוכים ואיים על המתלוננת באומרו "סעי סעי תני גז, אני אהרוג אותך, תסעי סעי תני גז אל תשחקי". המתלוננת השיבה למבקש כי היא "אינה יכולה", וקראה לעזרת אביה, עמו שוחחה בטלפון באותה העת.
- בהמשך, המבקש תפס בחוזקה בשערות ראשה ובידה של המתלוננת, הכה בה במכות אגרוף והורה לה לנסוע. לאחר מכן המבקש "שלף" מכונת תספורת, משך את שערות ראשה בחוזקה וניסה לגלח את שערותיה. לבסוף, גילח את שערות גבה השמאלית, וגרם לה לחבלה בעפעף בדמות שריטה מדממת. במסגרת אישום נוסף איים הנאשם על אביה של המתלוננת.
- בית משפט השלום (מותב זה) קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש של 21 חודשי מאסר בפועל בהתאם לנסיבותיו האישיות (לצד הפעלת סעיף 40 לחוק העונשין), ופיצוי של 20,000 ₪ למתלוננת.

בית המשפט המחוזי קבע כי בשל ה"תקדימיות" שבהחלט אותו סעיף 40 לחוק העונשין, הופחת עונש המאסר ל-19 חודשי מאסר בפועל, יתר רכיבי הענישה נותרו בעינם.

בית המשפט העליון דחה, כאמור, את בקשת רשות הערעור. למותר לציין, כי הפרשה דלעיל, חמורה ככל שתהא, לא דנה בביצועה של חבלה חמורה, אלא בעבירה של תקיפה חבלנית, על כל המשתמע מכך.

26. במסגרת רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.2.2016) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מאת המבקש, נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בגדרו התקבל בחלקו ערעורו נגד גזר דינו של בית משפט השלום בעניינו. המבקש הורשע, בין היתר, בכך שנטל את מכשיר הטלפון של בת זוגו, המתלוננת, וניפץ אותו; בנוסף הוא היכה אותה בפניה, ומשך בשערה, עד אשר נפלה ארצה; בעוד היתה שרועה על הרצפה, בעט ברגליה, והכה אותה בפניה ובראשה. המתלוננת נמלטה עבר חדר הילדים, שם שהו באותה העת שלושת ילדיה הקטינים, וסגרה את דלת החדר. המבקש דלק בעקבותיה של המתלוננת, והחל להכות על הדלת באמצעות כלי עבודה, תוך שהוא מאיים עליה שתפתח את הדלת, שאחרת הוא יסב נזקים לדירתה. בהמשך, ולאחר שיצא המבקש מן הדירה, הלה שב וביקש להיכנס. בשלב זה, סירבה המתלוננת לאפשר למבקש להיכנס לדירתה. או-אז, כך נטען, החל המבקש להכות בדלת הכניסה לדירה, גרם לה נזק, ואיים על המתלוננת שיפגע בה אם לא תפתח את הדלת. לאחר מכן, עקר המבקש חלון ממקומו, והכה את המתלוננת עם ידו. המתלוננת ברחה עם שלושת ילדיה אל דירת השכנים, עד להגעת ניידת משטרה למקום.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל, ועד 36 חודשי מאסר; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם ביחס לעונשו בתוך גדר מתחם העונש ההולם, ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור נגד החלטת בית המשפט המחוזי שלא לנכות את תקופת מעצרו בפיקוח אלקטרוני מעונש המאסר שהושת עליו.

27. ההגנה הפנתה אל ע"פ 4245/13 ג'בראן נ' מדינת ישראל (1.8.2013) במסגרתו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של ג'בראן נגד חומרת העונש שהושת עליו בבית המשפט המחוזי. המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שהכה במתלוננת, אשתו עם מקל הליכה מעץ, לעיני ילדיהם, בכל חלקי גופה, וגרם לה לשבר בקרסול, נפיחות ושטף דם בשוק ובכתף.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר ועד שלוש שנות מאסר, והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בהתאם לנסיבותיו האישיות.
בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע:

"יתר על כן, עיון בפסיקה מגלה כי העונש שנגזר על המערער אף מקל יחסית לענישה הנהוגה בעבירות בנסיבות דומות. כך לדוגמא, בת"פ (מחוזי חי') 39511-06-10 מדינת ישראל נ' מח'ול [פורסם בנבו] (22.5.2010), נגזר בגין עבירות דומות על בעל שהכה את אשתו (במספר אירועים) 30 חודשי מאסר. ערעורו של הנאשם נדחה על ידי בית משפט זה (ע"פ 4834/12 [פורסם בנבו] מיום 26.6.2013). בדומה, בת"פ (מחוזי ב"ש) 8131/09 מדינת ישראל נ' אליעז [פורסם בנבו] (20.6.2010), נגזר על בעל שהפיל את אשתו במדרגות בעוד היא אוחזת בתינוקה ארבע שנות מאסר בפועל. לבסוף, בת"פ (מחוזי ת"א) 37064-04-10 מדינת ישראל נ' פולשקין [פורסם בנבו] (8.3.2011), נגזר על בעל שהכה את אשתו והורשע בעבירות דומות ובנסיבות דומות למקרהו של המערער עונש מאסר בפועל של 30 חודשים".

28. במסגרת עפ"ג (מרכז) 4833-07-23 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.2024) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של פלוני נגד גזר דינו של בית משפט השלום. המערער הורשע במספר מקרים של אלימות נגד בת זוגו, בין היתר בכך שאיים עליה, תפס בגרונה וחנק אותה בשתי ידיו; אחר כך, תפס אותה בשתי ידיה ומשך אותה אל מחוץ לחדר כך שרגלה נחבטה בדלת. בהמשך לקח המערער סכין מהמטבח הניף אותה לכיוונה של המתלוננת, ואז יצא החוצה אל הרכב וניקב שניים מגלגלי הרכב (במקרה אחר, מאוחר יותר, דקר את ארבעת גלגלי הרכב). במקרה נוסף תקף המערער את המתלוננת באלימות, ואז היא ניסתה לצאת מהבית אך נפלה על הרצפה, אז ניגש אליה והחל לחנוק אותה עד שהתקשתה לנשום ובעטה בו ברגליה בניסיון להדוף אותו מעליה. למשמע הדברים הגיעה השכנה, אז קם המערער ושפך כוס מים על המתלוננת ואמר לה לקום. משלא קמה, משך אותה המערער בכתפיה ואמר לה "קומי, הכל בסדר". המתלוננת קמה וברחה אל ביתה של השכנה אשר הזעיקה את המשטרה למקום. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר ועד 32 חודשי מאסר, והשית על המערער שנתיים מאסר בפועל, ותשלום פיצוי בסך ₪ 10,000 למתלוננת.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער נגד גזר הדין, וקבע כי "מתחם הענישה ההולם שנקבע בבית משפט קמא, הנע בין 16 חודשי מאסר לבין 32 חודשים לצד ענישה נלווית, מקובל עלינו והוא משקף נכונה הן את חומרת המעשים והן את העובדה שאין מדובר במעשה אלימות חד פעמי".

29. ההגנה הפנה אל ת"פ (מחוזי ת"א) 4601-03-18 מדינת ישראל נ' ארקלוב (4.3.2021) (להלן: ארקלוב), במסגרתו הורשע הנאשם, בין היתר, בכך שזרק תוכן צנצנת שהכילה רוטב על פניה של בת זוגו, ובמקרה אחר הפיל אותה לרצפה, ובעט בחוזקה בבטנה ובגופה מספר פעמים. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש על גופה, וכאבים בצלעותיה. יוער כי בית המשפט ציין בגזר הדין ש"בכתב האישום יוחסה לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, באשר נטען כי נגרם למתלוננת שבר בצלעותיה; אולם, בהכרעת הדין נקבע כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר שנגרם למתלוננת שבר כאמור". בית המשפט שקל לקולא את העובדה כי "מעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף הגבוה של העבירות שבהן הורשע, בעיקר באשר הנאשם לא נקט אלימות קשה או אכזרית ואין מדובר ב"מסכת של אלימות"".

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 10 חודשי מאסר בפועל; על הנאשם הושתו 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, בהתאם לנסיבותיו האישיות. עניינו של ארקלוב אינו רלוונטי למקרה דנא נוכח זיכוי מגרימת השבר בצלעה של המתלוננת, והעובדה שלא היה מדובר באירוע נמשך בעל תוצאות חמורות.

30. במסגרת עפ"ג (מרכז) 19524-11-20 אלעביד נ' מדינת ישראל (13.12.2020) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של המערער נגד גזר הדין בעניינו, בהסכמתו.

המערער הורשע, בין היתר, בעבירות של פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ותקיפה; המערער הורשע בתקיפת אשתו ואחותה, בין היתר בכך שחטף את הטלפון הנייד של אשתו, משך את שערות ראשה כלפי מטה, חבט באמצעות ברכו בחוזקה בעינה השמאלית, נשך אותה בכתפה ודחף אותה עד שהתגלגלה קומה מטה במדרגות הבניין. לאחר מכן היכה בראשה באמצעות חפץ (ההגנה טענה כי היה מדובר בטלפון הנייד). הנאשם הוסיף לחבוט בה באגרופים, בבעיטות בבטנה וברגליה בעוד היא זועקת שהוא עלול להמיתה. אחותה של המתלוננת, שבאה לעזרתה, הותקפה אף היא והנאשם דחף אצבעותיו לעיניה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 ועד 40 חודשי מאסר, נוכח, בין היתר, העובדה שהיה מדובר "באלימות קשה לאורך דקות", בפרהסיה.

בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את הערעור של ההגנה.

31. במסגרת ת"פ (רמ') מדינת ישראל נ' אבן פרג' (14.2.2024), שאף אותו הגישה ההגנה, הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה ואיומים כלפי אשתו, ובתקיפה חבלנית כלפי אביה. הנאשם הורשע, בין היתר, בכך שאחז אבן משתלבת ואיים לשבור את רכבה של המתלוננת. בתגובה אמרה המתלוננת "רק אדם שפל יכול להתנהג כך לאשתו", פתחה את דלת הרכב והוציאה את תיקה. אז היכה הנאשם את המתלוננת בפניה בחוזקה, והיא נפלה ארצה. אז בעודה שכובה על הארץ בעט הנאשם במתלוננת, ודרך עליה, ובהמשך איים עליה ועל משפחתה. לאחר מכן, תקף הנאשם את אביה של המתלוננת בכך שהטיח בראשו חפץ וגרם לו לחבלה. למתלוננת נגרמו שברים שונים, בין היתר ברצפה של ארובת העין, עם פריצה לסינוס, נפיחות והמטומות, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם שנתיים מאסר בפועל בהתאם לנסיבותיו האישיות, יחד עם הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים שעמד לחובתו, עוד נגזר על הנאשם תשלום פיצוי בסך ₪ 10,000 למתלוננת.

32. במסגרת ת"פ (נת') 26276-05-23 מדינת ישראל נ' משייב (19.2.2024) הורשע הנאשם בעבירות של חבלה חמורה, תקיפת בת זוג וחבלה במזיד ברכב. הנאשם הורשע, בין היתר, בכך שגרם נזק לרכבה של בת זוגו. בהמשך, בעת שהיו הנאשם ומתלוננת בחדר והיא הביעה את רצונה לחזור לביתה, אמר לה הנאשם כי היא לא הולכת והכה בראשה וברגליה במכות אגרופי. בהמשך, בעת שהמתלוננת קמה מהמיטה, היכה אותה הנאשם במכת אגרופ חזקה בגבה, וגרם לה שברים בזיזם רוחביים של חוליות L2-ו-L3 בצד ימין המהווים חבלה חמורה.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 חודשי מאסר ועד 48 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 34 חודשי מאסר (וכן הפעלת מאסר מותנה שעמד לחובתו בן 6 חודשים), ופיצוי למתלוננת בסך 4,800, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

נגד גזר הדין הגישה ההגנה ערעור (עפ"ג 33139-03-24), אשר טרם נדון.

33. ההגנה הגישה את ת"פ (רמ') 1818-06-22 מדינת ישראל נ' עומר (8.3.2022) שם הורשע הנאשם בשלושה אישומים שעניינם תקיפה חבלנית של בת זוגו, וגרימת חבלה חמורה. בין היתר הורשע הנאשם בכך שהכה את המתלוננת עם מקל מטאטא בידה ובצלעותיה, ובעט בה ברגלה, וגרם לה לחבלות. במקרה נוסף, הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות המקל בידה ובירכה, וגרם לה לשבר בעצמות המסרק שבידה שהצריך חבישה בגבס. במקרה אחר הכה הנאשם את המתלוננת עם המקל בידה וברגליה מול בתם הקטינה.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

34. במסגרת ת"פ (ב"ש) 10156-05-21 מדינת ישראל נ' כהן (23.5.2022) הורשע הנאשם בעבירות אלימות נגד בת זוגו, בכך שאחז בה בחוזקה בצווארה וחנוק אותה. המתלוננת אשר לא הצליחה לנשום והרגישה כי היא עומדת למות, שרטה את הנאשם בצווארו על מנת להשתחרר מאחיזתו. מיד ובסמוך לכך, ניגשה המתלוננת למטבח ונטלה סכין על מנת להרחיק את הנאשם ממנה תוך שהיא שורטת אותו בידו. בתוך כך, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "אני אהרוג אותך את תהיי שירה איסקוב הבאה".

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר ועד 30 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

35. ההגנה הפנתה אל ת"פ (רמ') 38293-02-20 מדינת ישראל נ' מעתוק (9.2.2021), שם הורשע הנאשם בחבלה חמורה שחבל במתלוננת, בת זוגו, בכך שהלם בה במכת אגרופ המתלוננת והקטין, שהיה לידה, החלו לבכות. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה חמורה בדמות שבר בצלע שמונה בצד שמאל. הנאשם הורשע באישום נוסף שעניינו תקיפה סתם של המתלוננת.
- בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, ותשלום פיצוי למתלוננת בסך ₪ 5,000.
- לטעמי, עניין מעתוק אינו מגלם, בכל הכבוד, דוגמא מייצגת למדיניות הענישה הנהוגה, וראו את סקירת הפסיקה שהובאה כאן; מעבר לכך, מאגרי המידע המשפטיים לימדו כי נגד פסק הדין הוגש ערעור, אולם לא ניתן היה להתחקות אחר תוצאתו (הוגש לעיוני רק פסק הדין של בית משפט השלום).
36. התביעה הגישה אסופת פסקי דין, רובם ככולם אינם רלוונטיים למקרה דנא; מדובר במקרים חמורים יותר של נאשמים אשר הורשעו במספר אישומים רב ונקבע מתחם כולל שלא ניתן ללמוד ממנו למקרה דנא (למשל, ת"פ (ת"א) 14322-12-18 מדינת ישראל נ' וזאנה (21.7.2019), ת"פ (ת"א) 39321-08-21 מדינת ישראל נ' יחיא (8.3.2022), ת"פ (ת"א) 41948-01-21 מדינת ישראל נ' חרבאווי (2.3.2022). עוד הגישה התביעה פסיקה שבה נסיבות שונות מהמקרה דנא, כמו למשל ת"פ (כ"ס) 21194-06-18 מדינת ישראל נ' בדיר (29.4.2019) שם תקף הנאשם את המתלוננת לעיני בתם הקטינה; כך גם במסגרת רע"פ 5343/17 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2017) נדון נאשם אשר תקף את אשתו כאשר היתה בחודש התשיעי להריונה בעת ששכבה במיטתה יחד עם בנה בן השנתיים. עוד הפנתה התביעה אל רע"פ 1529/23 שמלה נ' מדינת ישראל (15.3.2023) שם לימדו העובדות בהן הורשע הנאשם כי במהלך תקיפת המתלוננת ביצע בה מעשה מגונה (הגם שלא הורשע בעבירה זו, העובדות דשם - אינן רלוונטיות למקרה דנא). התביעה הגישה את עפ"ג (י-ם) 1050-09-20 מדינת ישראל נ' מלינובסקי (17.11.2020) שם הורשע נאשם בגרימת שבר בלסת למתלונן, עובדות שאינן מתאימות למקרה כאן. התביעה הגישה פסיקה נוספת בלתי רלוונטית שלא ראיתי לפרטה, בין אם משום שניתנה טרם תיקון 113, והעונש כלל גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם (רע"פ 1631/12 פדידה נ' מדינת ישראל (27.2.2012), ובין אם משום שהיה מדובר בעבירות ונסיבות בלתי מתאימות.
37. לאור כל האמור לעיל, כאשר הנסיבות מלמדות על כך שמדובר בתקיפה חבלנית נמשכת וקשה, שקדמה לה תקיפה נוספת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 15 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשי מאסר בפועל.
- העונש המתאים לנאשם
38. הנאשם נעדר עבר פלילי, וזו הרשעתו היחידה.
39. עוד שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה. אמנם, הנאשם לא הודה "בהזדמנות הראשונה", אולם ראיתי ליתן משקל משמעותי להודייתו, בהתאם לסעיף 40א(4) לחוק העונשין; שמיעת העדים וניהול המשפט לא היו לשווא, והוא זוכה מעבירה שיוחסה לו (תקיפה חבלנית) והורשע תחתיה בעבירה קלה יותר (תקיפה סתם).
40. אשר על כן, בהתאם לכל האמור לעיל, החלטתי למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ואני גוזר עליו את העונשים הבאים:
- א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.
- ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירה של אלימות נגד הגוף.
- ג. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירה של איומים או היזק לרכוש במזיד.
- ד. הנאשם ישלם פיצוי בסך ₪ 5,000 למתלוננת, עדת תביעה 3; הפיצוי ישולם עד יום 1.12.2024.
- כל המוצגים - לשיקול דעת קצין חקירות.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, י"ז סיוון תשפ"ד, 23 יוני 2024, במעמד הצדדים.